

Studiul 5: Dumnezeu luptă pentru tine

Sabat după-amiază, 25 octombrie

De memorat:

„Iosua a luat în același timp pe toți împărații aceia și țara lor, căci Domnul Dumnezeu lui Israel lupta pentru Israel.” Iosua 10:42.

Cartea Iosua conține unele scene tulburătoare. Conceptul de război divin sau război sfânt, care înfățișează un grup de oameni cu un mandat de la Dumnezeu să distrugă un alt grup de oameni, ridică întrebări serioase.

Problema războiului divin din Vechiul Testament este una dificilă. Dumnezeu apare în Vechiul Testament ca Domn suveran al universului; prin urmare, tot ceea ce se întâmplă trebuie să fie legat, cumva, de voia Sa directă sau indirectă. Astfel, întrebarea: „Cum poate Dumnezeu să permită astfel de lucruri?” devine inevitabilă. Săptămâna trecută am văzut că Dumnezeu Însuși este implicat într-un conflict care este mult mai amplu decât orice război sau bătălie purtată în istoria omenirii, un conflict care pătrunde în fiecare aspect al vieții noastre. Am văzut, de asemenea, că evenimentele din istoria biblică și seculară pot fi pe deplin înțelese doar în lumina acestui conflict.

Săptămâna aceasta continuăm să explorăm complexitatea războaielor aprobate de Dumnezeu, limitele și condițiile războiului divin, perspectiva finală a păcii exprimată de profeții Vechiului Testament și implicațiile spirituale ale acestor războaie.

Nelegiuirea canaaniților

1. Ce ne spun textele din Geneza 15:16; Leviticul 18:24-30; Deuteronomul 18:9-14 și Ezra 9:11 despre planul mai extins al lui Dumnezeu de a le oferi israeliților Canaanul?

Geneza 15:16

¹⁶ În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.

Leviticul 18:24-30

²⁴ Să nu vă spurcați cu niciunul din aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră.

²⁵ Țara a fost spurcată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea, și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui.

²⁶ Păziți, dar, legile și poruncile Mele și nu faceți niciuna din aceste spurcăciuni, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru.

²⁷ Căci toate aceste spurcăciuni le-au făcut oamenii din țara aceasta care au fost înaintea voastră în ea; și astfel țara a fost pângărită.

²⁸ Luați seama ca nu cumva să vă verse și pe voi țara din gura ei, dacă o spurcați, cum a vărsat pe neamurile care erau în ea înaintea voastră.

²⁹ Căci toți cei ce vor face vreuna din aceste spurcăciuni vor fi nimiciți din mijlocul poporului lor.

³⁰ Păziți poruncile Mele și nu faceți niciunul din obiceiurile urâte care se făceau înaintea voastră, ca să nu vă spurcați cu ele. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.”

Deuteronomul 18:9-14

⁹ După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora.

¹⁰ Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor,

¹¹ de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți.

¹² Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeuul tău pe aceste neamuri dinaintea ta.

¹³ Tu să te ții în totul totulul tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău.

¹⁴ Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul Dumnezeuul tău nu-ți îngăduie lucrul acesta.

Ezra 9:11

¹¹ pe care ni le porunciseși prin robii Tăi prorocii, zicând: „Țara în care intrați s-o stăpâniți este o țară întinată de necurățiile popoarelor din aceste ținuturi, de urâciunile cu care au umplut-o de la un capăt la altul cu necurățiile lor.

Trebuie să privim dincolo de cartea Iosua pentru a înțelege pe deplin ce însemna nelegiuirea națiunilor care locuiau în Canaan. Practicile abominabile ale acestor popoare, cum ar fi sacrificarea copiilor, divinația, vrăjitoria, magia, necromanția și spiritismul, ne ajută să ne facem o idee (Deuteronomul 18:9-12).

Descoperirea textelor antice ugaritice (de la Ras Shamra) oferă mai multe informații despre religia și societatea canaaniților și demonstrează că pedepsirea acestei culturi nu numai că era de înțeles, dar – în conformitate cu standardele morale ale Vechiului Testament – era și justificată.

Religia canaanită se baza pe credința că fenomenele naturale, care asigurau fertilitatea, erau controlate de relațiile sexuale dintre zei și zeițe. Astfel, canaaniții își imaginau activitatea sexuală a zeităților în termenii propriului lor comportament sexual și practicau ritualuri sexuale pentru a-i stimula pe zei și zeițe să facă la fel. Acest concept a dus la instituirea prostituției „sacre”, implicând atât bărbați, cât și femei care se prostituau în ritualuri orgiace ca parte a practicilor religioase.

O națiune nu se poate ridica la un nivel moral mai înalt decât cel al zeilor la care se închină. Nu este de mirare că, în urma unei astfel de înțelegeri privind zeitățile lor, practicile religioase ale canaaniților includeau sacrificarea copiilor, în privința căreia Biblia avertiza în mod special.

Dovezile arheologice confirmă faptul că locuitorii Canaanului își sacrificau în mod regulat primii născuți zeilor, de fapt demonilor, cărora se închinau. Scheletele mici găsite zdrobite în borcane mari cu inscripții votive atestă religia lor degradantă și ce a însemnat aceasta pentru mulți dintre copiii lor.

Distrugerea canaaniților nu a fost așadar un gând ulterior, o idee care a apărut în urma deciziei lui Dumnezeu de a le da israeliților țara Canaan. Locuitorilor din Canaan li s-a acordat un timp de probă, o perioadă suplimentară de îndurare în care aceștia au avut ocazia să-L descopere pe Dumnezeu și caracterul Său, prin mărturia patriarhilor care trăiau printre ei. Au avut această șansă, dar, în mod evident, au irosit-o și au continuat practicile lor îngrozitoare, până când Domnul a trebuit în cele din urmă să le pună capăt.

Judecătorul suprem

2. Ce ne spun textele din Geneza 18:25; Psalmii 7:11; 50:6; 82:1; 96:10 și 2 Timotei 4:1,8 despre caracterul moral al lui Dumnezeu? În ce fel rolul lui Dumnezeu de judecător al universului ne ajută să înțelegem problema războiului divin?

Geneza 18:25; Psalmii 7:11; 50:6; 82:1; 96:10

²⁵ Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?"

Psalmii 7:11

¹¹ Dumnezeu este un judecător drept, un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme.

Psalmii 50:6

⁶ Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă.

Psalmii 82:1

¹ Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor.

Psalmii 96:10

¹⁰ Spuneți printre neamuri: „Domnul împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină.” Domnul judecă popoarele cu dreptate.

2 Timotei 4:1,8

¹ Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa:

⁸ De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

Sfințenia caracterului divin înseamnă că Dumnezeu nu poate tolera păcatul. El este răbdător, dar păcatul trebuie plătit cu moartea (Romani 6:23). Iahve declarase război păcatului, indiferent dacă acesta se găsea în Israel sau printre canaaniți. Poporul Israel nu a fost sfințit prin participarea la războaie sfinte, așa cum n-au fost sfințite nici alte națiuni (Deuteronomul 9:4,5; 12:29,30), chiar și atunci când acestea au devenit mijloacele de judecată ale lui Iahve. Spre deosebire de alte popoare din Orientul Apropiat antic, israeliții au avut parte de reversul războiului sfânt: Dumnezeu nu a luptat pentru ei, ci împotriva lor, lăsându-i pe dușmanii lor să îi asuprească (compară cu Iosua 7).

Întregul concept de război sfânt poate fi înțeles numai dacă este privit în lumina activității lui Dumnezeu de judecător. Privite astfel, războaiele poporului Israel de cucerire capătă un caracter complet diferit. Spre deosebire de războaiele imperialiste care urmăreau înălțarea de sine, atât de des întâlnite în lumea antică (și în lumea noastră de azi), războaiele lui Israel nu erau menite să obțină gloria proprie, ci să instaureze dreptatea și pacea lui Dumnezeu în țară. Prin urmare, în miezul înțelegerii conceptului de război sfânt se află conceptul de domnie și de suveranitate a lui Dumnezeu, care reprezintă miza în reprezentarea Lui ca războinic, împărat sau judecător.

Iahve ca războinic este Cel care, în calitate de judecător, Se angajează să pună în aplicare, să consolideze și să mențină domnia legii, care este reflectarea caracterului Său. Reprezentarea lui Dumnezeu ca războinic, asemănătoare cu cea de judecător și împărat, transmite faptul că Iahve nu va tolera la nesfârșit răzvrătirea împotriva ordinii Sale stabilite. Prin urmare, se poate afirma că scopul activității lui Dumnezeu nu este niciodată războiul sau victoria în sine, ci reinstaurarea dreptății și păcii. În cele din urmă, a judeca și a face război, sau a face dreptate, sunt același lucru, dacă subiectul acțiunii este Dumnezeu.

Cum este parte integrantă a Evangheliei un Dumnezeu care nu va tolera la nesfârșit păcatul, asuprirea, suferința și exploatarea?

Deposedare sau distrugere?

3. Compară Exodul 23:28-30; 33:2; 34:11; Numeri 33:52 și Deuteronomul 7:20 cu Exodul 34:13; Deuteronomul 7:5; 9:3; 12:2,3 și 31:3,4. Ce ne descoperă aceste texte despre scopul cuceririi și despre amploarea distrugerii?

Exodul 23:28-30

²⁸ Voi trimite viespii bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviți, canaaniți și hetiți.

²⁹ Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să n-ajungă un pustiu și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp.

³⁰ Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării.

Exodul 33:2

² Voi trimite înaintea ta un înger și voi izgoni pe canaaniți, amoriți, hetiți, fereziți, heviți și iebusiți.

Exodul 34:11

¹¹ Ia seama la ceea ce-ți poruncesc azi. Iată, voi izgoni dinaintea ta pe amoriți, canaaniți, hetiți, fereziți, heviți și iebusiți.

Numeri 33:52

⁵² să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, să le dărâmați toți idolii de piatră, să le nimiciți toate icoanele turnate și să le nimiciți toate înălțimile pentru jertfe.

Deuteronomul 7:20

²⁰ Domnul Dumnezeuul tău va trimite chiar și viespii bondărești împotriva lor până la deplina nimicire a celor ce vor scăpa și se vor ascunde de tine.

Exodul 34:13

¹³ Dimpotrivă să le dărâmați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești și să le trântiți la pământ idolii.

Deuteronomul 7:5

⁵ Dimpotrivă, iată cum să vă purtați cu ele: să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le tăiați pomii închinați dumnezeilor lor și să ardeți în foc chipurile lor cioplite.

Deuteronomul 9:3

³ Să știi azi că Domnul Dumnezeuul tău va merge El însuși înaintea ta, ca un foc mistuitor; El îi va nimici, El îi va smeri înaintea ta; și tu îi vei izgoni, îi vei pierde curând, cum ți-a spus Domnul.

Deuteronomul 12:2,3

- ² Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde.
- ³ Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea.

Deuteronomul 31:3,4

- ³ Domnul Dumnezeuul tău va merge El însuși înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta și vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul.
- ⁴ Domnul va face neamurilor acestora cum a făcut lui Sihon și Og, împărații amoriților și țării lor, pe care i-a nimicit.

Intenția inițială a lui Dumnezeu cu canaanii nu a fost distrugerea, ci depozarea. În pasajele care descriu modul în care poporul Israel trebuia să se implice în luptele de cucerire apar termeni care trimit la depozarea, expulzarea și risipirea locuitorilor din țara promisă. A doua categorie de termeni sunt cei care exprimă distrugerea, dar se referă mai ales la lucruri, cum ar fi obiecte de închinare păgână și obiecte menite distrugerii. Evident, locurile de închinare păgână și altarele constituiau principalele centre ale religiei canaanite.

Războiul sfânt are ca țintă principală cultura și societatea coruptă a Canaanului. Pentru a evita contaminarea, poporul Israel trebuia să distrugă toate elementele care propagau depravarea. Cu toate acestea, toți locuitorii Canaanului și cei care, la nivel individual, au recunoscut suveranitatea lui Dumnezeu, înainte de cucerire sau chiar în timpul cuceririi, au putut scăpa prin imigrație (Iosua 2:9-14; compară cu Judecătorii 1:24-26). Singura parte a populației canaanite condamnate la distrugere au fost cei care s-au retras în cetățile fortificate, au continuat să se revolte cu încăpățănare împotriva planului lui Dumnezeu pentru israeliți și și-au împietrit inima (Iosua 11:19,20).

Acest lucru ridică însă o întrebare: dacă intenția inițială în ce privește cucerirea Canaanului a fost aceea de a alunga locuitorii țării și nu de a-i nimici, de ce au trebuit israeliții să ucidă atât de mulți oameni?

Analiza textelor biblice referitoare la cucerirea Canaanului indică faptul că intenția originală în privința cuceririi presupunea risipirea populației canaanite. Cu toate acestea, majoritatea canaanienilor, la fel ca faraonul Egiptului, și-au împietrit inima și, ca atare, au devenit atât de contopiți cu propria cultură încât distrugerea acestora a însemnat și distrugerea lor.

Ce elemente din caracterul și din obiceiurile tale trebuie smulse din rădăcini și distruse?

Voința liberă

4. Citește Deuteronomul 20:10,15-18; 13:12-18 și Iosua 10:40. Cum ne ajută legea războiului și procedura cu o cetate idolatră din Israel să înțelegem limitele distrugerii totale în războiul în care erau angajați israeliții?

Deuteronomul 20:10,15-18

- ¹⁰ Când te vei apropia de o cetate ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace.
- ¹⁵ Așa să faci cu toate cetățile care vor fi foarte departe de tine și care nu fac parte din cetățile neamurilor acestora.
- ¹⁶ Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă.
- ¹⁷ Ci să nimicești cu desăvârșire popoarele acelea, pe heteiți, pe amoriți, pe canaaniți, pe fereziți, pe heviți și iebusiți, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău,
- ¹⁸ ca să nu vă învețe să faceți după toate urâciunile pe care le fac ele pentru dumnezeii lor, și să păcătuiți astfel împotriva Domnului Dumnezeului vostru.

Deuteronomul 13:12-18

- ¹² Dacă vei auzi spunându-se despre una din cetățile pe care ți le-a dat ca locuință Domnul Dumnezeul tău:
- ¹³ „Niște oameni răi au ieșit din mijlocul tău și au amăgit pe locuitorii din cetatea lor zicând: „Haidem și să slujim altor dumnezei!” – dumnezei pe care tu nu-i cunoști –
- ¹⁴ să faci cercetări, să cauți și să întrebi cu de-amănuntul. Dacă este adevărat, dacă lucrul este întemeiat, dacă urâciunea aceasta a fost făcută în mijlocul tău,
- ¹⁵ atunci să treci prin ascuțișul sabiei pe locuitorii din cetatea aceea, s-o nimicești cu desăvârșire împreună cu tot ce va fi în ea și să-i treci chiar și vitele prin ascuțișul sabiei.
- ¹⁶ Să strângi toată prada în mijlocul pieței și să arzi de tot cu foc cetatea și toată prada ei, înaintea Domnului Dumnezeului tău: să rămână pentru totdeauna un morman de dărâmături, și niciodată să nu fie zidită din nou.
- ¹⁷ Nimic din ce va fi blestemat ca să fie nimicit cu desăvârșire, să nu se lipească de mâna ta, pentru ca Domnul să Se întoarcă din iuțimea mâniei lui, să Se îndure de tine, să te ierte și să te înmulțească, după cum a jurat lucrul acesta părinților tăi,
- ¹⁸ dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău păzind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi și făcând ce este plăcut înaintea Domnului Dumnezeului tău.

Iosua 10:40

⁴⁰ Iosua a bătut astfel toată țara, muntele, partea de miazăzi, câmpia și costișele, și a bătut pe toți împărații; n-a lăsat să scape nimeni și a nimicit cu desăvârșire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul Dumnezeu lui Israel.

Textul ebraic folosește un termen unic pentru a descrie distrugerea oamenilor în război: herem, „interzis”, „condamnat” sau „menit distrugerii”. De cele mai multe ori desemnează plasarea completă și irevocabilă a unor oameni, animale sau obiecte în domeniul exclusiv al lui Dumnezeu, ceea ce în război implica, de obicei, anihilarea, exterminarea. Conceptul și practica herem ca formă de eradicare a unui popor în război trebuie înțelese în lumina conflictului dintre Iahve și forțele cosmice ale răului, conflict în care sunt în joc caracterul și reputația Sa.

De la apariția păcatului în lume, nu există neutralitate: omul este fie de partea lui Dumnezeu, fie împotriva Lui. O cale duce la viață, la viața veșnică, iar cealaltă – la moarte, la moartea veșnică. Practica distrugerii totale oglindește judecata dreaptă a lui Dumnezeu împotriva păcatului și a răului. Într-un mod unic, Dumnezeu i-a delegat executarea unei părți a judecății Sale națiunii alese de El, Israelul antic. Devotamentul față de misiunea de distrugere se afla sub controlul Său teocratic strict, limitat la o anumită perioadă a istoriei – perioada de cucerire – și la o zonă geografică bine definită – Canaanul din vechime. După cum am văzut în studiul de ieri, cei care au căzut sub blestemul distrugerii se revoltaseră constant împotriva scopurilor lui Dumnezeu și le-au sfidat, fără să se pocăiască vreodată. Prin urmare, decizia lui Dumnezeu de a-i distruge nu a fost nici arbitrară, nici naționalistă.

Mai mult, poporul Israel se putea aștepta la același tratament dacă ar fi decis să adopte același stil de viață canaanit (compară cu Deuteronomul 13). Chiar dacă pare că taberele din cadrul războiului divin sunt prestabilite (israeliții vor moșteni țara, iar canaaniții vor fi distruși), există posibilitatea de a trece dintr-o tabără în alta, după cum vom vedea în cazul lui Rahav, al lui Acan și al gabaoniților. Oamenii nu erau protejați sau condamnați în mod arbitrar. Cei care beneficiau de o relație cu Iahve își puteau pierde statutul privilegiat prin răzvrătire, iar cei aflați sub condamnare se puteau supune autorității lui Iahve și să trăiască.

Care sunt implicațiile spirituale actuale care reies din gestul de sfidare a lui Dumnezeu de către canaaniți? Cu alte cuvinte, care sunt consecințele alegerilor noastre libere pentru noi personal?

Domnul păcii

5. Cum descriu textele din Isaia 9:6; 11:1-5; 60:17; Osea 2:18; Mica 4:3 viitorul prevăzut de Dumnezeu pentru poporul Său?

Isaia 9:6

⁶ Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii.”

Isaia 11:1-5

¹ Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.

² Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.

³ Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite,

⁴ ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.

⁵ Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia, brâul mijlocului Său.

Isaia 60:17

¹⁷ În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă, și în loc de pietre, fier. Voi face ca pacea să domnească peste tine, și să stăpânească dreptatea.

Osea 2:18

¹⁸ În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război și-i voi face să locuiască în liniște.

Mica 4:3

³ El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitețele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război;

Deși tema principală a studiului din această săptămână o constituie războaiele din Vechiul Testament poruncite și susținute de Divinitate, trebuie să menționăm prezența unei alte teme la fel de importante în scrierile profetice ale Vechiului Testament: viziunea asupra erei viitoare mesianice a păcii. Mesia este

descriș ca „Domn al păcii” (Isaia 9:6). El va inaugura o împărăție dominată de pace, în care leul și mielul vor paște împreună (Isaia 11:1-8), în care nu va exista distrugere sau durere (Isaia 11:9) și în care va domni liniștea (Isaia 60:17), iar pacea va curge ca un râu (Isaia 66:12).

6. Ce transmite istorisirea din 2 Împărați 6:16-23 cu privire la scopurile mai profunde ale lui Dumnezeu în ce privește poporul Său și omenirea?

2 Împărați 6:16-23

¹⁶ El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.”

¹⁷ Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.

¹⁸ Sirienii s-au coborât la Elisei. El a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: „Lovește, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire.” Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei.

¹⁹ Elisei le-a zis: „Nu este aceasta calea și nu este aceasta cetatea; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-l căutați.” Și i-a dus la Samaria.

²⁰ Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: „Doamne, deschide ochii oamenilor acestora să vadă!” Și Domnul le-a deschis ochii și au văzut că erau în mijlocul Samariei.

²¹ Împăratul lui Israel, văzându-i, a zis lui Elisei: „Să-i măcelăresc? Să-i măcelăresc, părinte?”

²² „Să nu-i măcelărești”, a răspuns Elisei. „Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor.”

²³ Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare, și ei au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul, și au plecat la stăpânul lor. Și oștile sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel.

Să ne îndreptăm puțin atenția asupra relatării despre hrănirea armatei siriene la inițiativa lui Elisei! În loc să-i masacreze (2 Împărați 6:22), el le-a prezentat sirienilor idealul suprem, pacea, care a fost dintotdeauna dorința lui Dumnezeu pentru poporul Său. Este interesant de observat că Elisei este pe deplin conștient de superioritatea armatei invizibile care înconjoară inamicul (2 Împărați 6:17). Oricât de mult ar fi implicat Dumnezeu într-un conflict cosmic care a afectat și planeta noastră, scopul final al răscumpărării nu este un conflict perpetuu sau chiar o subjugare eternă a inamicului într-o stare de sclavie, ci scopul final este pacea veșnică. Așa cum violența generează violență (Matei 26:52), pacea generează

pace. Istorisirea se încheie cu afirmația că „oștile sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel” (2 Împărați 6:23).

Gândește-te la toate modurile în care, încercând să urmărim exemplul Domnului Isus, putem fi agenți ai păcii! Care este situația în viața ta de acum? Cum ai putea, indiferent de situațiile cu care te confrunți, să fii un agent al păcii și nu al conflictului?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 45

La fel ca în toate cazurile din Biblie, cunoașterea contextului și condițiilor este crucială. După cum am văzut, conflictul cosmic și motivul literar Dumnezeu ca Judecător sunt esențiale pentru înțelegerea acestor războaie împotriva canaaniților.

„Dumnezeu este încet la mânie. El le-a dat națiunilor rele o perioadă de probă pentru ca acestea să se poată familiariza cu El și cu caracterul Său. Condamnarea lor a fost în funcție de lumina care le-a fost dată, pentru că au refuzat să primească lumina și au ales căile proprii în locul căilor divine. Dumnezeu a exprimat motivul pentru care nu i-a alungat imediat pe canaaniți. Nelegiuirea amoritilor nu era totală. Prin nelegiuirea lor, ei se aduceau treptat pe ei înșiși în punctul în care îngăduința lui Dumnezeu nu mai putea fi exercitată și ei aveau să fie exterminați. Până când avea să se ajungă în acest punct și nelegiuirea lor să fie deplină, răzbunarea lui Dumnezeu avea să fie amânată. Toate națiunile au avut o perioadă de har. Cei care au respins legea lui Dumnezeu aveau să treacă de la un grad de nelegiuire la altul. Copiii aveau să moștenească atitudinea răzvrătită a părinților lor și să facă mai rău decât părinții lor, până când mânia lui Dumnezeu avea să cadă peste ei. Pedepsa nu era mai mică pentru că era amânată” (Comentarii Ellen G. White, *Comentariul biblic adventist*, vol. 2, p. 1005).

Zilnic: Deuteronomul 33 – Iosua 5; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 45

1. Unde stă ascunsă moștenirea legiuitorului?
2. Cui i s-a spus că nimeni nu va putea sta împotriva lui cât va trăi?
3. În ce moment urmau să se despice în două apele Iordanului?
4. Ce înseamnă „Ghilgal” și de ce?
5. Care este lucrul de care avem cea mai mare nevoie?